

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Tertia. Sigibertinum, aliq̄ue libello carptim dicta refelluntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

tonis confanguineus erat, visa, perlecta, examinata acta, Ius redditum, sententia supremi iudicis lata, nunquid id tibi satis est?

SECTIO TERTIA.

Sigibertinum, aliaq; libello carptim dicta refelluntur.

SIGEBERTI prætenfum Diploma sub lit. B libello insertum iisdem vitijs laborat, quibus præcedens Dagobertinum, iisdemque de causis vim omnem perdit, nam & per Sententias, Decreta, ac solidissima Regum ac Imperatorum Diplomata, quæ proferimus eliditur & obruitur, & figmentum est, ut ex addito, Anno Incarnationis, & subscriptione præter morem istius ævi, alijsque indicijs ostenditur. Præterea vim habere non potest, cum sit nudum exempli Copiæ alicuius nescio unde extractæ, cuius originale nunquam exhiberi potuit. Item ad rem nostram & quæstionem non pertinet, quia non loquitur de Monasterio S. Maximini, sed de Cella quadam S. Hilarij, cuius nullum omnino vestigium, vel memoria est apud nos. Denique quia ad instantiam Modoaldi Archiepiscopi concessum, confirmat solummodo Ius, quod impetrans proposuerat ac narrauerat. Ob quas omnes & singulas rationes, Iuri nostro ob stare non posse manifestum est ex dictis Sect. præcedenti. Sed præter allatas considerationes, quædam peculiare alia in hoc Sigibertino occurrunt, quæ illud suspectum inualidumque faciunt.

s. I. Rationes particulares Sigibertinum destruentes.

Prima, quia falsa est subscriptio hæc. Sigebertus Rex Francorum, nam Sigebertus fuit tantum Rex Austrasiæ, non autem Francorum, quibus, eius tempore imperabat Clodouæus Sigeberti frater natu maior, ut constat ex Ægidio Bucherio *in Chron. in fine tom. 1. Episcop. Leod. Chappeauuillj.* Aimonio *lib. 4. c. 33.* Appendice veteri Gregorij Turonensis *cap. 79.* Scipione Duplexio in Clodouæo.

Secunda, quia non sunt additi anni, Regni Sigeberti, vel indictiones, uti moris erat eo tempore.

Tertia, quia ponitur subscripsisse Remaclus Traiectensis Episcopus, illo autem Anno DCLIII. quo supponitur fuisse datum, Remaclus non erat Traiecti Episcopus, sed Theodardus, multâ enim instantiâ & precibus Remaclus à Sigeberto Rege Episcopatu liberari petierat & obtinuerat. Ita Bucherius *supra Anno DCLIII.* Vide etiam vitam S. Remacii per Nodgerum apud Surium, & Sigebertum in Chronico Anno DCXXXI.

Quarta, quia Martinus Dux non subscripsit, cum tamen in textu Diplomatis prætensi dicatur subscripsisse.

Quinta, quia in eodem textu narratur quod Hattus Dux cum grassatoribus suis, vastitatem Gallijs intulerit, quam grassationem, & vastationem nemo omnium Historicorum sub Sigeberto Rege in Gallijs perpetrata meminit. Mirum foret omnes Historicos, quorum est turbas & res bellicas persequi, rem tam notam & publicam silentio obuoluisse.

Sexta, quia exemplum illud Diplomatis exhibetur mutilatum, abscissum & truncatum, omiffa parte aliqua textus, sub verbis, *Atque post hæc, quæ omiffio il-*

lud inualidum & inutile, inò potius noxium reddit, teste Præfide Fabro *in Codice Fabr. lib. 2. tit. 1. de fin. 2. n. 3. in allegat.*

Septima, quia etiam hoc prætenfum Diploma varias formas induit, sicut supra retulimus de Dagobertino. Nam in conferentia anni MDCXV. integrum, tanquam per exemplum fuit exhibitum, & additum quod habuerit quatuor Sigilla, vnum aureum, & tria cerea, quæ etiam describentur, ut est apud Rosierium. Addebatur etiam subscriptio Martini Ducis Austriæ Mosellanicæ; quæ, uti & sigilla in libello nostro omittuntur. Atque ita, si licitum & fas fuerit omittere ea, quæ Scriptori displicebant, quis non suspicetur ab eodem ea quæ ipsi placebant, adiecta, ut sunt ea, quæ Cella Hilarij nomine S. Maximini insignita dicuntur.

Octava, quia ut ex textu istius documenti apparet, refert se author illius narratiuè ad præcedens Dagobertinum supra refutatam, Referens autem, non potest habere maiorem vim quàm relatum. *Thuscus V. Relatum.*

Nona, quia prætenso Dagobertino, ad quod se refert in substantialibus terminis, repugnat, dicit enim Dagobertum tradidisse Cellas Ecclesiæ S. Petri, cum tamen, tam ex Diplomate ipso Dagoberti, quàm Scriptoris confessione clarum sit, Dagobertum dictas Cellas quasi iam ante traditas & ad Ecclesiam S. Petri pertinentes ipsi reliquisse & confirmasse. Itaque in hac contradictione & repugnantia, nescias, cui credas, atque ita utriusque prætenso Diplomati fides omnibus abrogatur, & mutuo se destruunt. *l. scriptura. 14. c. de fide instrument.*

Ex quibus omnibus alijsque rationibus, quæ ex istorum Diplomatum consideratione erui possunt, euidentis est, nihil contra nos per Sigebertinum illud prætenfum probari posse.

s. II. Refelluntur alia de fundatione Vandalis Hunnisque dicta.

Quòd dicitur in Notabili 1. Archiepiscopus dotasse Monasterium S. Maximini, ex dictis & dicendis falsum esse constat. Quod 2. addis, Reges Francorum non prætereundum titulum Fundatoris, ad quæstionem nostram non pertinet, Certè ut fundatores non sint, benefactores fuisse magnos illos Austrasiæ Reges, Dagobertum, Pipinum eiusque Successores, nimis nobis notum est, & lex gratitudinis verat, nos eiusce rei obliuisci.

Quòd verò tertio ex voce illa, *Hattus*, eruis & inferis Reges Franciæ Hattos, Hunnos, Vandalos, Nortmannos, & quoscunque alios (similes barbaros reor) ex Archidicæcesi Treurenensi semper eiecisse, vide quomodo tuearis, vereor enim ut hic quoque Historici, te ad metam, non loqui, deducant. A quibus ostenditur Hunnos & Vandalos ante Francorum in Gallias aduentum & Dominatum, tertio in easdem inualisse. Primò, sub Gratiano circa Annum CCCLXXIV. teste Sigonio *lib. 9. de Occident. Imp.* Secundò, sub Arcadio euocati sunt à Stilicone circa Annum CCCCVI. teste Olorio *lib. 7. cap. 38.* Tertio, quando cum Attila irruerunt circa Annum CCCCLI. teste Turorensi *lib. 2. cap. 6.* Neque post illa tempora Hunnos, Vandalosque Galliæ cladem intulisse reperio. Constat verò Francos eo tempore in Gallia necdum rerum potitos, sed trans Rhenum Degentes, cladem ab Hunnis & Vandalis transfuentibus in Galliam passos, ac Treuiros primum attigisse circa Annum CCCCLIII. ut refert Aimoinius *lib. 1. histor. cap. 3.* Vide huius Chronologiæ ra-

tionem apud Bucherium, *in disputat. historica de primis Tungrorum Episcop. C. 5.* Baronium suis locis, & alios.

Nortmanni quidem Treuiros Vastarunt circa Annum DCCCLXXXII. & Carolo Crasso annitente, certis pactis initis, inde recesserunt, non autem vi eiecti sunt, quin potius parte Gallia illis concessa, Franci pacem tandem inire coacti sunt. Regino, *In Chron. Ann. 882.* Frodoardus, *in Chron. Ann. 922.* & alij.

De Hattis inuadentibus Treuiros, quod asseris, nullius Auctoris testimonio probare poteris.

Atque ita concludo, præterquam quod impertinentia sint sine solido fundamento, ea quæ de Hattorum, Hunnorumque eiectione retulisti, abs te dicta esse, cætera verò, quæ de assistentia Moderni Regis Christianissimi narras, etiam ad hanc quæstionem non pertinere.

SECTIO QVARTA.

Graues calumniae in priscos S. Maximini Religiosos contortæ, refutantur.

NON modò fictis eiusmodi & fictilibus Regum Austrasie productis documentis, conatus est Scriptor libelli famosi, Monasterij statum euertere: Verùm etiam fictis & excogitatis criminibus ac factis, quæ à n. 12. vsque ad n. 17. in libello persequitur. Nam primò accusat Religiosos præfatos de crimine falsi, dicitque eos perfrecta fronte & falso negare, Monasterium sub omnimoda Archiepiscopali & Electorali Iurisdictione Ecclesiastica & sæculati permanfisse, cum illud à S. Hildulpho fundatum & instauratum asserat. Secundò, dicit pessimis artibus, quas enumerat, ac inter illas, præstigijs ac veneficijs vsos, vt Pontifices, Imperatores ac Principes externos, contra Archiepiscopos concitarent. Tertio, iisdem pessimis artibus vsos adhæsisse Pontificibus & Regibus Romanorum schismaticis & excommunicatis, & ab iisdem per falsa narrata, inualida Diplomata, sub & obreptitiè expressisse, idque nominatim ab Ottone II. & Henrico IV. & V.

Quæ quidem omnia, aliaque, quæ citato loco referuntur, cum falso & sine vllâ veritatis apparentiâ, & omninò sine vllâ probatione audacter asserantur, possent sola negatione sufficienter refelli, cum omni Iure quiuis præsumatur bonus & innocens, neque falsarius, perduellis, præstigiator, veneficus quispiam haberi debeat, donec talis probetur.

Nihilominus, ne quis fortè scrupulus aut dubitatio animis simpliciorum inhæreat, ob illa tam fortiter asserta & toti mundo proposita, quæ ad tria supradicta capita pertinent gesta, paucis referam.

S. I. Archiepiscopi Treuirenses non fundarunt Monasterium S. Maximini.

ARchiepiscopos non esse Fundatores Monasterij nostri, patet primò ex ijs, quæ dixi primâ parte, & sectione primâ huius partis, vbi testimonijs clarissimis, ijsque Originalibus & irrefragabilibus ostensum est, funda-